

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 291. szám

2017. június

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővödjétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” (Róm 15,13)

Csudák Istene

Nemrég a csodákról, a csodák Istenéről beszélgettünk egy kis csoportban. A Biblia tele van csodákkal, de az életünket is csodák kísérik. A modern embernek éppen az a legnagyobb megszegényedése lelkileg, hogy már nem csodálkozik semmin, nincsenek csodák a számára. Megszokottá, túl józanná, szürkévé lett számára az élet.

Egy esemény nem attól válik csodává, hogy annak hisszük, viszont csak akkor értjük meg egy eseményről, hogy az valóban csoda, ha hiszünk benne. Mert a csoda az eseményben, illetve azon túlmutatva mindig hordoz valamilyen üzenetet, amelyet az ember csak a hitén keresztül tud megérteni.

És mi van az elmaradt csodákkal? Hogy reagálunk, amikor várjuk a csodát, az Isteni beavatkozást, de az nem következik be? Harag, keserűség, csalódás lesz úrrá rajtunk az elmaradt gyógyulás, találkozás, bajból megmenekülés, vereség, kudarc után, vagy „túllátunk” az eseményeken, és „annak ellenére” hiszünk Istenben?

És vajon, ha csodát élünk át, oda megyünk-e Jézushoz, ahogy a tíz meggyógyult leprás közül az az egyetlen? Dicsőítjük Istent és hálát adunk Neki?

Megannyi kérdés, amin elgondolkodhatunk ebben a pünkösti időszakban.

Simon Lídia

Pünkösti várakozás

Kész a világ,
feszült, ünnepi várás
tereng felette.

Halotti csend. Csak néha-néha
sóhajt az Isten lelke.

Kimérve minden pálya,
megtöltve minden lélek-lámpa,
ahol csak úr a lét...

De jaj, sötét van,
mélységes, iszonyú sötét!

A zordon tömeg-árnyék
némán zokogva kering útjain,
s csak egyet tud és egyet érez...

...Most váratlanul vágyon megvonaglik
és felzug Istenéhez:

Betelt az idő!

Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
mert epedünk!

Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent ígédet:
Legyen világosság!...

És ismétlik mindig erőbben
a felvihartzott étheren keresztül,
és felharsan az eget harsonája,
s a végtelennek zsolozsmája zendül
zsibongva, zsongva...

És nagy szavát az Úr – kimondja!

Dsida Jenő

Mit jelent pünkösd?

Régóta foglalkoztat, hogy a körülöttem lévő emberek - különösen a nem hívő közösséghez tartozók - mit tartanak az ünnepekről, mit jelent számukra az ünneplés. Egy-egy nevezetes ünnep előtt vagy alatt munkahelyemen, utcán, járművön vagy lakóhelyem közelében sokszor megkérdeztem az embereket erről. Sokféle választ kaptam.

Összegezve, az emberek - amellet, hogy legtöbbször a külsőségeket, az evés-ivást, az ajándékozást, a családi együttlétet teszik első helyre – a karácsonyt, nagypénteket, húsvétot minden további nélkül el tudják helyezni a történelemben, mint Jézus életének állomásait. A pünkösdrel viszont legtöbbször nem tudnak mit kezdeni. Nem ismerik az Isteni üdvtervet, a világ megváltásának programját, pedig ennek hiányában, a hitéletben való elmélyedés, Istenhit nélkül nem lehet a Szentlélek létezését és munkáját megérteni.

A hívő ember tudja, hogy karácsonykor nem csak egy kisgyermek született egy istállóban, hanem „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek*”, nagypénteken Jézus nemcsak mártírhalált halt a kereszten, hanem „*önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé*”, és hogy húsvétkor „*feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje*”, megmutatva, hogy van halottak feltámadása a földi emberre vonatkozóan is. „*Általa lett szabad utunk az Atyához*”, és Általa lett kilátásba helyezve az örök élet annak, aki hisz Benne.

A hívő ember azt is tudja, hogy mi történt áldozócsütörtökön. A mennybe induló Jézus tudatta az ottmaradottakkal, hogy még nem fejeződött be a megváltási folyamat, valami fontos dolog még hátravan. Elmagyarázta a magukra hagyott, szomorkodó tanítványoknak a közelgő pünkösd jelentőségét: „*erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek... egészen a föld*

végű határáig.” (ApCsel 1,8)

A pünkösd tehát Isten üdvtervének egyik utolsó földi állomása. A Szentlélek kitöltésének célja az, hogy a tanítványokat erővel ruházza fel a misszióra. Jézus azt akarta, hogy a tanítványai vigyék el a Róla szóló örömhírt, az evangéliumot a világ minden tájára. A nehéz missziós feladatokat, a tanúságot, a küldetést a tanítványok, a mai keresztyének csak úgy tudják elvégezni, ha alávetik magukat a Szentlélek vezetésének, irányításának, ha a Szentírás szellemében élik mindennapi életüket, Isten igéje naponkénti táplálékuk és a megígért erő forrása.

A pünkösd tehát különbözik a többi nagy ünneptől, karácsonytól, nagypéntektől, húsvétól, mert míg Jézus földre születése, halála, feltámadása egyszeri, megismételhetetlen események, melyeken a hitünk is alapszik, addig a Szentlélek kiáradása ismétlődő, a közösségek és az egyéni hívők által újból és újból átélt esemény. A pünkösd igazi jelentését és jelentőségét csak a hitben élő, Istennek átadott életű ember képes felfogni és átélni.

És mit jelent az én számomra pünkösd ünnepe? Sokat.

Ez év pünkösdjén lesz éppen hatvan éve, hogy ott álltam tizenhatod magammal a vámospércsi imaház bemező medencéje mellett. Elfogadva Jézust személyes Megváltómnak, az alámerítéssel megpecsételtem a Neki tett fogadásomat. Hiszem, hogy az újjászületésem is a Szentlélek által történt.

Ahogy közeledik a kerek évforduló napja, egyre többet gondolok az eltelt hosszú időszakra, az örömökre és a nehézségekre, az elesésekre és felállásokra, de legfőképpen az Isteni kegyelemre, a megtartásra, gondviselésre, és nagy hála kél szívemben mindenért.

Felkiáltok a zsoltáráróval: „*Áldott az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk szabadító Istenünk!*” (Zsolt 68,20)

Nagy László József

„Nem hagylak titeket árván...”

Mindig rácsodálkoztam arra, ahogy Isten Szentlelke által munkálkodik élethelyzetem, körülményeim és találkozásaim megszervezésében, alakításában. Mintha „valaki” előttem egyengetné az utat, szervezné az alkalmakat; mikor meg akarok állni, hát rögtön továbblendít. Hitoktatói munkámban is ezt éltem át, amit elég szkeptikusan kezdtem el, de a gyermekek jókedve, szeretete és lelkesedése megerősített, és hiszem, hogy ez is az Úr munkája.

Az elmúlt év végén alkalmam volt részt venni egy női csendeshéten. Nagyon megfáradva és elcsüggedve mentem el, csak azt éreztem, hogy szükségem van a megállásra, szembe nézni Istennel és önmagammal. Olyan voltam, mint az a bizonyos „alvó rügy” a fán. Egy gyertyánfa nagyon rosszul nőtt, és csak a tetején hajtott ágakat. Még látványnak sem volt szép. Gazdája elvitte szakemberhez, aki megmutatta, hogy a törzse tele van sok apró kis „alvó rüggyel”, „alvó szemmel”, amik egyáltalán nem nőttek. Ezután a tulajdonosnak, bár fájó szívvel, de a tetejéből egy jókora darabot le kellett vágni, és láss csodát, néhány hét leforgása alatt ezek az alvó rügyek elkezdtek ágakat és leveleket növeszteni. Velem is ezt tette Isten, és ráadásként olyan barátságokat és lelki társakat is adott, akik pont azt az érzelmi és lelki töltetet adták meg nekem, amire a szívem éhezett. Többet kaptam, mint amit vártam, és megoszthattam másokkal Istentől kapott ajándékaimat is.

Belegondoltam a tanítványok érzelmi világába, mikor az Úr Jézus az elmeneteléről beszélt. Eddig mutatta kiválasztottainak az utat. Ha nem is értették mindig Jézust, mit miért tesz, mit miért mond, vagy éppen oda megy, ahova szerintük nem kellene, de legalább ott volt velük. Mi lesz most, ezután? Azután megértették. Rácsodálkoztak, gerjedezett a szívük, és visszaemlékeztek, hogy amit Jézus mondott, az mind igaz, valóra vált, és a Szentlélek

tüzével vitték tovább szerte a világba, amit hallottak és láttak.

Mielőtt az Úr Jézus elment a mennybe, megígérte, hogy „*Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.*” (Jn 14,18). Ez egy olyan vigasztalás, amire mindenkinek szüksége van. Nincs olyan ember, akármilyen erős vagy bátor, hogy alkalomadtán ne érezné a magány, a testi és lelki szenvedés, az elutasítás kínzó fájdalmát. Sorolhatnánk tovább, de Jézus megígért jelenléte tele van bátorítással, mert az Ő szíve együtt dobog a mi szívünkkel. Isten Szentlelke által itt van bennünk, köztünk, akik az övéi vagyunk, és azt adja, amire éppen szükségünk van. Pártfogol, int, felfedi a bűnt, helyreállít, eligazít, megvigasztal, megelevenít, erőt ad...

„*Mert nem a félelemnek a lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*” (2Tim 1,7) Ezt gyakorlatban megélni küldetésünk. Sőt, kiváltságunk!

Bálint Kálmánné Margitka

Mert Jóatyám vagy

hálát adni tanuló Uram

konok kétkedéseimből
köszönetre emelem arcom

mert végtelen türelemmel
végtelen szeretettel
vigyáztál balga lépéseim fölött
míg kesergéseimet
csendes hálaadás váltotta föl

mert lassan már azt is megértem
nézd Uram
hogy gyermeked vagyok
s hálára mozdul csöndesen szám
mert Jóatyám vagy
s én a Tiéd vagyok

Herjeczki Géza

Levél érkezett

Én nem láttam rajta sem címzettet, sem feladót, mégis úgy éreztem, nekem szól. Egészen pontosan: egyetlen súlyos mondat egy sárga, a szokottnál keményebb, felületkezelt papíron: „Előbb Isten elé kerül minden, ami téged ér.” Egy keresztyén hitvallás: semmi sem történhet Isten jóváhagyása nélkül. Az ízléses kis lapocskát az asztal közepére tettem. Jöjjön tehát bármi, vegyem tudomásul, Isten kegyelme és szeretete által kerül hozzám. Úgy gondoltam, a legnehezebb dolog, ha az életemről lenne szó. Pedig Isten még ettől is nehezebb dologra akart felkészíteni.

Hadd mondjam el részletesen, mi történt! Minden reggel megigazítottam a lapot az asztalomon. Jöjjön bármi váratlanul, tudatja velem az égi üzenet: a legmagasabb fórum tud róla. Aztán teltek a hetek, hónapok.

Hűvösebb szellők jártak később. Ahogy minden évben, beoltattuk magunkat influenzavírus ellen. Két idős, leromlott szervezet. Nem tesz jót nekünk egy újabb baj. A kis sárga figyelmeztető lapra néztem, mintha helyeselné. Az orvosi rendelőben a bőrünk alá fecskendezték a vakcinát.

Havas, hózáporos hideg napok következtek. November derekán van egymás után a születésnapunk és a névnapunk. Mindig dicsekedtem vele: Minket Isten egymásnak teremtett! A naptárban is egymás mellett vagyunk! Mindig kedvelte a feleségem a virágokat, különösen az orchideát. Vettem egy cserepes lila orchideát neki. Soha nem volt ilyen szép, sokvirágú orchideánk. Feltettem rá egy köszöntő cédulát. Apró virággal, kalligrafikus, szép betűkkel: „Boldog születésnapot kívánok!” A virágok éltek hetek múlva is, végül a szirmok potyogni kezdtek. Feleségem a száraz szirmokat egy nagy szív alakú dobozba rakta egyenként.

A kis karácsonyfa mellé került a cserepes virág és az egyszerű figyelmeztetés:

„Előbb Isten elé kerül minden, ami téged ér...” – Jaj, a betegség is! Február végén

köhögünk, ő belázasodott. Én gyógyultam, ő kórházba került. Onnan hazaengedték. Ápoltam, etetgettem, itatgattam. Egyre kevesebbet evett, aztán egy hajnalon összeesett. Szólítottam, nem felelt. A sebét bekötöttem. Nagy nehezen visszatettem az ágyra. Hívtam a mentőt. Az orvos az mondta: „Csodát nem tudunk tenni”. Úgy hittem, mi a csodák világában élünk. Infúziót kapott. Sokan imádkoztunk érte, de ő a tavasz első napját már nem élte túl.

Az Úr fél évvel előbb tapintatosan, finoman készítgetett föl életem legnagyobb veszteségére. A gyászjelentésre egy ígét írtam: „...vigaszt kap az igaz, ha halálán van is.” (Péld 14,32). Az arcáról nem törölte le a halál a megvigasztalódás mosolyát. Ezt az arcát láttam meg először, és most már örökké.

Szebeni Olivér

Találkozások

Szabó Zsolt oktató kollégámmal 2014 októberében indítottuk el a *Találkozások* c. lelki sorozatot a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán. Zsolt az egyetem és a kar vezetésével beszélt meg a sorozat megindításának a lehetőségeit, én a szervezést és a házigazda szerepet vállaltam magamra. A sorozat keretében a hallgatók találkozhatnak oktatóikkal, akik arról beszélnek, hogyan találtak Istennel, hogyan vezette őket Isten idáig és mit értettek meg a tervéből. Félévente két alkalommal keresztyén hitvallások hangzanak el egy kötetlen beszélgetés keretében.

Számomra nagy örömet jelent, hogy az egyetem támogatóan áll hozzá a kezdeményezéshez, a jogi kar oktatói között hívő emberek vannak, akik eleget is tesznek meghívásomnak, illetve a hallgatók közül egyre többen vesznek részt az alkalmon, és egyre gyakrabban tesznek fel kérdéseket.

Amikor Lídia megkért, hogy írjak egy

cikket a *Találkozások*ról, arra gondoltam, hogy hitelesebb lenne, ha egy résztvevő hallgató írná le a sorozattal kapcsolatos élményeit. Az alábbiakban *Balogh Felícia* végzős hallgató írását olvashatjuk, akinek ezúton is nagyon köszönöm, hogy felkérésemnek eleget tett.

„Hogy valakinek a lelkében ott él-e az isteni szeretet lángja, észreveszem a szavaiból. Nem amikor Istenről beszél, hanem amikor földi dolgokról szól.”
(*Simone Weil*)

Immár tizenegyedik alkalommal kerül megrendezésre karunkon a *Találkozások* sorozat, ahol mi, hallgatók, hívő oktatóinkkal egy személyesebb térben találkozhatunk, és hallhatjuk beszámolójukat életükről, hitükről, jogász hivatásukról és életszemléletükről, és kérdésfeltevésre is van lehetőség. Bár református egyetem vagyunk, a mindennapi oktatásban nem kap nagy hangsúlyt a vallás, vagy a hit, inkább az oktatók attitűdje alapján lehet következtetéseket levonni, de talán ez így is van rendjén. Mindenesetre számomra vonzó volt a program, mivel remek lehetőségnek tűnt, hogy kicsit közvetlenebb légkörben ismerjük meg tanáraink életútját.

Egyszer egy idős baptista lelkésztől hallottam, hogy „a szolgálat és a tanítványság annyit tesz, mint közelebbről nézni Isten munkálkodását”. Számomra mindig felemelő érzés volt, amikor a *Találkozások* alkalmain nem csak egy-egy oktatómmal találkozhattam, hanem megláthattam a beszámolóikban azt a bizonyos Láthatatlan Kezet. Mert mindenki más módon ugyan, de eltalált a Teremtőhöz. Volt, aki vallásos neveltetést kapott, más nem, volt, akinek volt nagyon közeli Istenélménye, másnak nem. Néhány oktató közelebb engedett bennünket a magánéletehez, mások távolabbról közelítették meg a témát.

Amit megfigyeltem, és amihez én is tudtam kapcsolódni, hogy mindenkinek volt egy története arról, hogyan terelődött a jogi

pályára, és általában ehhez kapcsolódott valamilyen természetfeletti „vezetés” is. Mindez engem közelebb vitt ahhoz, hogy jogásként hogyan élhetem meg a hitet, mert sok dilemmát láthatunk, vagy éppen morális kérdéseket kell eldöntenünk.

„Eleinte azt hittem, én leszek majd az Isten ítélő keze az oktatói pályán, és majd segíték kiszórni, hogy ki legyen jogász, és ki ne.” – mesélte az egyik legmegrendítőbb alkalmon az egyik, egyébként kicsit „rettegett” oktatónk, akit eleinte református lelkésznek szántak, de nem érezte magában az erre való hívást. „Most már tudom, hogy nem így van, és hagyom, hogy ezt Ő döntse el”. Ezután elcsukló hangon arról beszélt, hogy nem biztos abban, hogy átélte-e az újjászületés csodáját, csak reméli, mint ahogy azt is, hogy nem túlon túl ítélkező. Az én szemem sem maradt szárazon az ezt követő csendben...

Talán ekkor éreztem leginkább, hogy bár lehet formálisan egy egyetemen oktatók és hallgatók között hierarchikus viszony, a *Találkozások* során megtapasztalhatjuk, ahogy Isten ugyanannyira szeretett és „egyenrangú” gyermekeiként közelebbről nézhetjük az Atya munkálkodását.

Móré Sándor

Ha betölt a Lélek,
szétárad benned a béke,
és szabaddá válsz a szeretetre,
hogy azt tedd végre,
amire meghívást kaptál.

Csak a belső szabadság tesz
valóban önállóvá
és másoktól függetlenné.
De tudnod kell, hogy a
szeretetnek ez az útja (is)
fájdalommal jár.
Megéri...

Simon András

Előjárószo

Kimeríthetetlen...

Negyven évvel ezelőtt tanultam meg olvasni. Az első könyv, amit azzal a szándékkal vettem kézbe, hogy kiolvasom, a Biblia volt. Ma is tisztán emlékszem arra a napra, amikor az Újszövetség első könyvének, Máté evangéliumának a végére érkeztem. Gyermekként szívesen voltam az imaházban, soha nem okozott gondot elindulni, jelen lenni. Vasárnap, hétköznap, zeneóra, mindegy, hogy milyen okból, ha az imaházba mentem, ugyanaz az érzés töltött el, mint amikor haza mentem. Így, már egészen kicsi koromtól felfogtam, hogy a Biblia egyedi könyv. Lenyűgözött az a titkos ok, amiért a felnőttek állandóan kézbe veszik, tisztelettudóan hallgatják, ha olvasunk belőle, felállunk, újra és újra. A történetek - amennyire azokat felfogni képes voltam - igen komolynak, de felemelőnek tündek. Talán ezért érdekelhetett a mesekönyvek és a regények világa előtt éppen a Biblia.

Negyven éve olvasom a Szentírást. Voltam gyermek, fiatal, szerelmes, teológus, lelkipáter, tanár, igehirdető, férj és apa. Nem volt még olyan élethelyzetem, amikor a Bibliát ne forgathattam volna haszonnal. Egészen szürke hétköznapi helyzetekben, és rendkívül megrázó pillanatokban egyaránt jutott eszembe belőle éppen engem érintő gondolat. Néha türelemre intett, amikor valami bosszantott, máskor mély reménnyel töltött el, amikor valamitől rettegettem. Voltam mélyen magányos, önmagam miatt teljesen elkeseredett, bűneim okoztak leírhatatlan szégyenérzetet, haragudtam mindenkire, de a Biblia végig követett. Túl személyesek a történeteim ahhoz, hogy itt konkrétan ezeket megoszthassam, de egyikre másokra azért hadd térjek ki!

Például a tékozló fiú története minden részletében évről évre mást üzen. Kamasz koromban óvott az ostoba lázadástól, fiatal felnőttként, amikor egyet s mást már rosszul

tettem, és ezért büntudat gyötört, bátorított a bocsánatkérésre, apaként pedig a gyermekeim elfogadásában, megértésében segít. Úgy tűnik nekem, hogy isteni bölcsesség járja át. Olyan megértésre vezetett a gyermekeimmel szemben, amit a mai lélektan tudománya nem tudott nálam elérni. Ez által felfogtam, Isten adta szabadsága gyermekeimnek az, hogy megkérdőjelezzék mindazt, amit azért adtam át nekik, mert helyesnek tartottam és szerettem őket. Felfogtam, hogy ők is, minden döntésükkel és kérdésükkel, Isten kezében vannak. Rájöttem, hogy Isten nálam is jobban szereti őket, és ott is megszólal bennük, ahová nem mehetek velük. Ha autót vezetnek, ha tervezik a jövőjüket, ha barátaikkal vannak, ha az egyetem világában küzdenek, stb. Most békességem van, amikor elmennek és amikor megjönnek, nem csak a saját kérdéseim és félelmeim látom, hanem az Örökkévaló Atya jelenlétét is.

Egy másik példa Júdás története. Megrendülök, amikor hasonlóságot fedezek fel Júdás életvitele és a saját gondolataim között. Amikor arra gondolok, hogy „nekem mi hasznom lesz” valamiből, mostanában Júdás jut eszembe, és az, hogy mennyire el lehet tévedni. Csodálom, hogy Júdás nem egyedi jelenség a szónak abban az értelmében, miszerint Isten nem leplezi le mások előtt az ember benső titkos, de szégyenteljes gondolatait. Ez kegyelem, méghozzá rendkívül nagy, amit nekünk is megad. Csodálom és ismerem azt az ösztönzést, ahogy titokban, csak nekem súg Isten a fülembe valamit a bűneimről, anélkül, hogy ebből mások bármit észrevennének, azért, hogy mentsen.

Úgy tervezem, sokáig fogom még a Bibliát olvasni. Annyi mindent rosszul értettem, annyi minden van, amit a Biblia máshogy mond, mint ahogyan azt általában képzelni szoktuk. Izgalmas, és fontos. Szeretném jobban érteni, és hiszem, ezután is minden élethelyzetemben meríthetek belőle.

Katona Béla

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket! A május az érettségik, vizsgák és osztálykirándulások időszaka. Ezért az ifjúsági órákon az elmúlt hónapban többször csak kevesen tudunk részt venni. A mostani ifi rovatban egy beszámolót olvashatnak a májusi programjainkról, és megosztjuk néhány nyári tervünket is.

Szerintem a legtöbb fiatal nevében mondhatom, hogy már nagyon várjuk az iskola és a vizsgaidőszak végét. A reggeltől estig tartó tanulás, év végi felmérők, beadandók mindannyiunkat lefárasztottak, hiszen kevés alvással dupla erőfeszítés kell a folytonos koncentrációhoz. Gondolom, a Testvérek pontosan értik, hogy mire gondolok, hiszen a dolgozó emberek is ezt élik át nap mint nap. Ezért hát nagyon várjuk már a nyarat, hogy végre pihenhessünk, beszélgethessünk, sportoljunk, kiránduljunk és a kellemes nyári estéken közös kerti filmnézéseket tartsunk.

Ebben az évben július 12-16. között lesz a legjobban várt nyári programunk, a közös ifi nyaralás. A helyszínt már kiválasztottuk, idén a Miskolci-Bükkalján található Kácson lesz a főhadiszállásunk. A községet összesen 432 fő lakja, és Egertől 23, Miskolctól 38 kilométerre található. A környéken rengeteg gyönyörű hely van, sok az erdő és domb. Biztos vagyok benne, hogy nem fogunk unatkozni. Tervezünk nagy kirándulásokat, strandolást, sok-sok közös éneklést és tanításokat. Bízom benne, hogy idén is lesznek egy-egy órás csendességek, hiszen ezek tavaly is nagy lelki feltöltődést nyújtottak. Az elmúlt év jó tapasztalataim felbuzdulva, idén is velünk tartanak a dömsödi fiatalok, így együtt töltjük majd el ezt a pár napot. Már nagyon várjuk!

Az elmúlt hónapban részt vettünk egy szolgálaton is, a következőkben erről olvashatnak egy kicsit a Testvérek. Május közepén a gyülekezetünk néhány tagja ellátogatott a pilisi gyülekezetbe. Lelkipásztorunkat kísértük el egy szombati napon

egy kb. 10 fős csapattal. *Katona Csegő* így számol be erről az alkalomról:

„Szombaton elmentünk a pilisi gyülekezetbe, hogy szolgáljunk a helyi és az albertirsai ifi előtt, legalábbis mi ezt gondoltuk. De aztán kiderült, hogy csak a pilisi gyülekezet előtt fogunk szolgálni. Az előző napon próbáltuk el az énekeket, amiket vittünk. Énekeltünk, néhányan közülünk bizonyoságot is tettek, illetve a lelkipásztorunk, Katona Béla hirdette az ígét. Ezután szeretetvendégség következett, ahol mindenki együtt volt. Finomakat ettünk, ittunk, és beszélgettünk egymással. Nagyon jó este volt.”

A következő hónapban is vár ránk néhány érdekes és izgalmas program, a következő rovatban ezekről is beszámolunk majd.

Kovács Kamilla

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják a testvérek szeretettel legújabb „Apropó” rovatunkat, hogy egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül is jobban megismerjük egymást.

A rovat működése szerint az előző interjúalanyom hólabdaszerűen továbbadja a beszélgetési lehetőséget valakinek a gyülekezetünkben. Az aktuális „hólabdát” Gerstenbrand Szilvia adta tovább őszinte nyitottságával **Putnoki Gábor** és **Kontra Andrea** párosa felé – így a rovat egy újabb házastársi interjúval gazdagodik.

1. Kezdjük azzal, hogy amikor nem a gyülekezetben találkozunk, a hétköznapi munkaidőben mivel foglalkoztok?

Gábor: Külkereskedő vagyok, gazdasággal, kereskedelemmel foglalkozom. Ez egy szerteágazó terület – kapcsolatteremtés, kapcsolatépítés, üzleti feladatok nélkül nem működik.

Andrea: Az egészségügyben dolgozom, egy rehabilitációs centrumot vezetek. Emellett tanítok is, társadalmi esély-

egyenlőséget, így a fogyatékkal élő emberekért dolgozom.

2. *A széder-vacsora kapcsán az a kérdés jut eszembe, Andrea, hogy hogyan kapcsolódnak Benned a zsidó gyökereid és a Krisztus hited?*

Andrea: Annak ellenére, hogy egyik nagymamám zsidó származású volt, katolikusként élt, nem a zsidó hagyományok szerint. Soha nem arra tanítottak, hogy nincs Messiás, hanem hogy Ő van.

Gábor: Ahogy ma az istentiszteleten hallottuk, nem „vallásosak” vagyunk, hanem Fölfelé tekintünk. Erősödünk hitünkben, és egymásra testvérként tekintünk.

3. *A házasságotok milyen változást hozott a hitetekben, Istennel való kapcsolatotokban vagy annak megélésében?*

Andrea: Nekem Gábor erősíti a hitem. A közösséghez tartozást, a baptista közösséget is Gábor hozta az életembe. Ő mondta, már az ismerkedésünk utáni napon, hogy megy istentiszteletre, és menjek vele, ha van kedvem. Istentől ajándékot kaptam Gáborban, a házasságunk nem magunk által jött létre – kincset kaptam.

Gábor: Családi gyökereim vannak. A dédnagyszülőktől eredően baptista családba születtem bele, és például emlékszem a Kőrösök mentén a bemerítésekre. A házasságunk erősíti a hitemet. A kettőnk közössége segít a fölfelé nézésben. Ajándékot kaptunk, amit Odafentről kaptunk: „Andrea Gábort, Gábor Andreát”, ahogy a menyegzőnkön elhangzott.

4. *Mit üzenétek a lap hasábjain keresztül a gyülekezetnek?*

Andrea: Szánjuk oda magunkat az embereknek, szánjuk időt egymásra, kezeljük a közösséget egymással prioritásként.

Gábor: Igen, és mindez csak a szeretet ösvényén keresztül történhet, ezen mozogva. Éghetünk áldozatként, írhatunk könyvet, hangos beszédet tarthatunk – de nem erről van szó.

5. *Mi mostanában a kedvenc igeversetek?*

Gábor: "A jó cselekvésében pedig ne

fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal 6,9)

Andrea: „Szeressetek tettetés nélkül, irtózzatok a rossztól, ragaszkodjatok a jóhoz. (Róm 12,9 - SZIT ford.)

És ezúttal nem a szokásos utóirat a részemről. Három vasárnapon kértem fel interjúalanyokat, mert sajnos többen nem vállalták a beszélgetést. Kérem a testvéreket 20 percnyi beszélgetési időre és nyitottságra. Ez is egyfajta szolgálat egymás felé, ami a Szeretet lap egy oldalát és gyülekezeti saját tartalmának egy részét adja. Köszönöm.

Palotai Krisztina

Programajánló

Június 19-23. Gyülekezeti gyerektábor
Balatonszemesen

Június 28 - július 1. Csendesnapok

Július 3-9. Kegyelem alapítvány gyerektábor

Július 26-29. Csendesnapok a Mátrában

Még lehet jelentkezni a csendesnapokra!

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő
hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Következő lapzártá: július 20.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu